

25 Ιουνίου 2016

Στα μοναστήρια του Αγίου Όρους (Αιμίλιος Γάσπαρης)

/ [Πεμπτουσία](#)

image not found or type unknown

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1Uh64h6>]

Η πόρτα ανοιχτή και σε οδηγεί σε μια άλλη μικρή και αυτή αυλή. Παλιά θα ήταν αυλή των ανθρώπων, τώρα είναι γη, είναι για τα δέντρα και τους βάτους. Κι από εδώ οι πεσμένοι τοίχοι και τα ανοιχτά παράθυρα. Μια πελώρια πόρτα μας οδηγούσε μέσα, σιδερένια με χίλια στολίδια που κρατούσε αντίσταση στου κισσού το φίλημα. Παντού κισσός, στα δέντρα, στους τοίχους, στις πόρτες, στα παράθυρα, τα μισορημαγμένα, τα ανοιχτά.

Κελιά στη Μονή Γρηγορίου.

Μέσα στα δωμάτια, παλιά θα ήταν αρχονταρίκια και ξενώνες και κελιά, μέσα τώρα

οι κισσοί γλύφουν τους τοίχους, απλώνουν πλοκάμια, καλύπτουν τον πεσμένο σοβά με το πράσινό τους στρώμα. Ξεθωριασμένο στη σκιά πράσινο, μα δυνατό και αρπαχτικό και χωρίς ενδοιασμούς. Σιωπή κρατούν τα στοιχειά και κάθε φωνή πνίγεται που λες να θέλει να ταραξεί το φυσικό έργο. Δουλεύει στο χρόνο το δέντρο και το άνθος και το αναρριχητικό. Στην σκίτη του Αγίου Ανδρέα, στην πίσω αυλή άφησε ο άνθρωπος τη φύση χρόνια να προχωρήσει και να καλύψει τα έργα του, να σκεπάσει τους τοίχους με το φιλί της. Ο χρόνος παίρνει ζηλόφθονα αυτά που του ανήκουν και σβήνει τα ίχνη, σταθερά ξανά και ξανά η ίδια ιστορία. Ερείπια μιας παλιάς δόξας, μιας παλιάς εποχής, μιας αρχαίας πίστης που όμως ξέρει να επιμένει. Τώρα τα σημάδια και τώρα τα ζητούμενα ίχνη, καθώς μόνο η φύση εκεί δουλεύει και υψώνει νέα κλαδιά και νέα λουλούδια και νέους φραγμούς και αναγγέλλει τους επομένους θανάτους, την νέα άνοιξη και τους νέους καρπούς και γεννά τα φυλλώματα, γίνονται μαγικά και δυσεύρετα. Σίγουρα περιμένουν εκείνο τον Μάιο και εκείνους τους νέους που θα κτίσουν και θα στερεώσουν τα καινούρια έργα στην παλιών τα κουρασμένα βήματα.

Μέσα να μπεις στη ρωσική σκίτη είναι αδύνατο. Κλεισμένες οι πόρτες, οι δουλεμένες σιδεριές καλά κρατούν, τα παραθύρια ψηλά και πελώριοι τοίχοι κι όπου τοίχος κισσός κι αδιαπέραστοι όγκοι πρασίνων και μ' αγκάθια και στις σκιερές ρίζες φωλιάζουν τα φίδια. Κι όπου τα φύλλα αφήνουν λίγο γαλάζιο στα μάτια, τότε ο ήλιος ζεστός και πασίχαρος στέλνει λίγες ακτίνες έτσι για χάρη, για λίγη λάμψη στα φύλλα, να παίξει το φως και ν' αλλάξει το χρώμα, ν' ανοίξει λίγο και να δώσει νέες δυνάμεις. Μετά γίνονται όλο και πιο πολλές οι ακτίνες. Κι όπου δέντρα σ' αφήνουν να δεις πιο πέρα τις άλλες πλαγιές και τις άλλες σκίτες και τους άλλους τρούλους, μακριά τα άλλα ερείπια και τα άλλα σημάδια. Το πράσινο πνίγει τούτους τους λόφους, τα δέντρα θεριεύουν και τα πράσινα αγκάθια. Στη ρωσική σκίτη, που είναι στην πρωτεύουσα του Όρους κονάκι του μεγάλου μοναστηριού, του Αγίου Παντελεήμονα, σταμάτησε ο χρόνος και το αύριο είναι άδηλο και κρυφό. Η φθορά κυριαρχεί, μα στο βλέμμα κρατούν λίγα σημάδια καλά προφυλαγμένα. Λίγα από την παλιά δόξα και που προσμένουν τα χέρια εκείνα που θα ελευθερώσουν και θα ξαναδώσουν μια αίσθηση από το πρότερο χρώμα. Μα ίσως και τούτη η μορφή να ταιριάζει, εκεί που οι τελευταίοι καλά κλειδώσανε και έφυγαν και μετεωρίστηκαν στο χώρο και στο χρόνο, στο πνεύμα και στην ύπαρξη και στον προορισμό τους.

Τα μοναστήρια Βατοπαιδίου και Παντοκράτορα

Με τα πόδια ο δρόμος Καρυές – Βατοπαίδι. Καλντερίμι καλοφτιαγμένο ανάμεσα σε πυκνά δάση βελανιδιών, ανηφορικό και φαγωμένο από τις χιλιάδες τα βήματα.

Πίσω σπαθίζουν οι τρούλοι της σκήτης. Κόκκινο χρώμα, όποιο θες χρώμα. Περίλαμπρα κτίρια και πράσινο, πράσινο και γαλάζιο, πέρα μακριά η θάλασσα αχνίζει, ο ήλιος πυροβολεί τα καμπαναριά και οι σταυροί λάμπουν και τα μάρμαρα κι όλα τα χρώματα είναι ζωντανά και οι άνθρωποι φεύγουν και λείπουν. Μπροστά μας το δάσος. Πυκνό και ακόμα παρθένο. Τα φυλλώματα κλείνουν το δρόμο και πνίγουν σιγά-σιγά κονάκια και σκήτες. Όλο δροσιά και πηγές που αναβλύζουν στο δρόμο μας. Άλλοτε λάσπωναν ανάμεσα στους βάτους κι αλλού γίνονταν ένα ρυάκι. Βρύσες κάτω από τα πλατάνια και το πράσινο τόσο πλούσιο και τα φυλλώματα τόσο πυκνά. Χαιρόμαστε τα γύρω μας, χόρταινε το μάτι τόση ομορφιά. Πολλά σημάδια, εκκλησάκια και έρημες σκήτες. Παλιά θα έσφυζε από ζωή ο τόπος. Τώρα το λεωφορείο Καρυές-Ιβήρων περνά τούτη την ώρα και κορνάρει και ο ήχος παράταιρος. Μπορεί να φέρνει καινούριους τουρίστες ή και προσκυνητές, ίσως και αυτούς που διάλεξαν να συνεχίσουν εδώ την χιλιόχρονη παράδοση να μείνουν και να προσεύχονται.

[Συνεχίζεται]